Marcel LUCA
Planeta fără pterodactili

Sfârşind descifrarea ultimelor fotografii ale planetei, Liana alese câteva dintre ele, desfăşurându-le în mână ca pe nişte cărţi de joc la care privi îndelung. Făcându-şi vânt cu piciorul, se roti de câteva ori cu fotoliul pivotant, oprindu-se în cele din urmă cu faţa spre interior; se ridică în picioare şi, după câţiva paşi dansaţi, ajunse în mijlocul încăperii. - Ce spuneţi, băieţaşi, dacă eu ghicesc la ce vă gândiţi cu toţii, fără excepţie, în clipa asta?! Cei trei bărbaţi ridicară capul. Liana le zâmbi cu oarecare inocenţă: - Să fiţi cavaleri şi să recunoaşteţi că am avut dreptate: vă gândiţi că planeta ar putea fi... cât de cât populată, da, populată cu o faună deosebită, stranie şi... pe undeva, în secret aţi dori să faceţi conversaţie cu vreun pterodactil înzestrat cu raţiune! V-am prins?... se alintă ea. Ce-ar fi să-i spunem chiar "Planeta Pterodactililor"?! Bărbaţii izbucniră în râs - era un moment neprevăzut de destindere. - Ai dreptate, cel puţin în ceea ce mă priveşte, şi, cum văd că nimeni nu neagă, înseamnă că faci constatări mai eficiente decât psihoanalizele doctorului Svoboda, rosti Selino, ridicându-se şi cuprinzându-şi soţia pe după umeri pentru a privi fotografiile. Mic de statură şi foarte brunet - la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi fiind întruchiparea bonomiei şi jovialităţii medicului de astronavă, aşa cum l-au construit filmele ultimului secol - doctorul, mimând extazul, întrebă din fotoliul său: - Ei, fetiţo, până una-alta "băieţaşul" cu psihoanalizoarele te declară instrument de rezervă şi te roagă să-i comunici de la ce premisă ai pornit pentru a ajunge la o astfel de victorie... hm... categorică? - Atmosfera atât de bogată în oxigen, în... - Mde... Au mai fost şi alte planete cu atmosferă! - Atmosfera, gravitaţia destul de redusă, lipsa centurilor de radiaţii nocive, distanţa optimă faţă de astru, testele fotometrice care... - Am capitulat, am capitulat, se apără doctorul ridicând mâinile deasupra capului şi izbucnind în râs. Comandantul Eino îşi desprinse cu greu ochii de pe silueta zveltă a Lianei, care, rezemată de umărul lui Selino, privea fotografiile, aplecându-şi mult spre ele faţa aproape palidă, în contrast cu părul scurt, negru, cu irizări albăstrii. "Cu toată perspicacitatea ei, numai faptul că o iubesc nu-l poate ghici", gândi el cu tristeţe. Eino încerca de fapt să se mintă. Îşi dădea seama, din rezerva tot mai accentuată a Lianei, rezervă exprimată cu delicateţe, cu compasiune chiar, că totuşi privirile sale lungi fuseseră observate, că rigiditatea lui forţată faţă de ea era interpretată, cu flerul acela specific al femeilor, la adevărata sa dimensiune. Îi era ruşine de el însuşi, de prietenul său, de ea. Ordonă scurt: - Selino, controlează din nou, pe toate benzile de frecvenţă, dacă există vreo activitate radio! Îndreptându-şi privirea spre ecranul radiosondei, Eino vedea aceleaşi semnale codificate ale unui relief care nu se remarca prin nimic deosebit şi reflexele chipului său prelung, cu ochi încercănaţi. Lucrau cu toţii în tăcere. "Bip"-uri mai lungi sau mai scurte, mai ascuţite sau mai voalate, plămădeau concertul straniu care, alături de izbucnirile intermitente, roşii, verzi şi albastre ale semnalelor de pe monitoarele montate în panouri, au fascinat întotdeauna, copleşindu-l, pe cel care a pus pentru întâia oară piciorul într-o astronavă. Lansarea staţiei automate se realiză în condiţii bune. Pe ecranul central stăruia acum, din ce în ce mai mare, masa întunecată, turtită puternic, a planetei, aureolată de haloul luminiscent al atmosferei. Astronauţii priveau cu emoţie nedisimulată covorul compact de nori roşcaţi, spre care aveau senzaţia că înaintează ei înşişi. Imaginile se răsturnară, contrastele deveniră mai puternice - staţia intra în atmosferă prin ricoşeu aerodinamic - apoi, din nou goana spre planetă, iar imaginile răsturnate şi, din nou, căderea. Deodată, un flash intens săgetă ecranul, care se întunecă rapid. Selino, dezmeticindu-se primul, se repezi la o consolă auxiliară şi, apăsând febril pe taste, obţinu imaginea acum depărtată a planetei, de la unul din teleobiectivele astronavei. - O explozie atomică! strigă Liana, ducându-şi mâinile la gură, într-un gest de supremă uimire. Nu-i răspunse nimeni. Selino transfocă cum putu mai bine zona unde explodase staţia. Imaginea prezenta toate caracteristicile unei explozii nucleare de mică intensitate în straturile superioare ale

atmosferei. - Pregătiţi încă o sondă automată! Trebuie să ne lămurim, zise în sfârşit comandantul.
*
- Nu, nu poate fi vorba de o civilizaţie care să ne egaleze, cu atât mai mult de una care să ne depăşească, stărui Eino, frământându-şi, cu gestul lui caracteristic, părul blond. Doctorul, care nu se mai mişcase din fotoliul său, se ridică în fine şi începu să se plimbe agitat de colo-colo. Privind-o pe Liana, părea că i se adresează numai ei. - N-am înregistrat nici o activitate radio organizată, nu-i aşa?! Şi-atunci, cum s-a realizat, după voi, dirijarea proiectilului nuclear până la impactul cu staţia noastră automată? - Dumneata ce crezi? sări nerăbdător Selino. Imperturbabil, domnul Svoboda, aidoma tuturor doctorilor din universul raţional care-şi rostesc diagnosticul, îşi scoase ochelarii, îi şterse şi-i aşeză din nou pe nasul lui negricios. - Au folosit probabil un sistem biocibernetic comandat, dacă vreţi... te-le-pa-tic! - O fi fost o armă absolut automată, îndrăzni să sugereze Liana. Doctorul o privi sever. - Oamenii ăştia probabil nici nu au un limbaj sonor! explodă Selino. Vă daţi seama cât de mult se simplifică tentativa unui contact nemijlocit, deoarece... Doctorul Svoboda se întoarse spre el, întrerupându-l: - Ei bine, oare capacitatea de comunicare telepatică nu presupune un stadiu superlativ de civilizaţie? - Nu, n-aş crede, exclamă Eino. Cu siguranţă că asta e natura lor dintotdeauna; o confirmă chiar posibilităţile tehnice de care dispun. - Aşa e, "unchiule" Svoboda. Exploziile atomice pe care le-am văzut ţin de "primitivism", dacă nu te supără formula, rosti Liana, fixându-l pe doctor cu ochii ei strălucitori. - Hm, pufni acesta, ce vă face să credeţi una ca asta? Prea vreţi să acordaţi totul cu legile care au fost valabile, poate, doar pentru noi... Eino răspunse zâmbind: - Logica. De altfel e o logică elementară (sublinie, nu fără puţină răutate, spre propria-i surprindere, ultimul cuvânt). Gândiţi-vă la nivelul scăzut al radioactivităţii atmosferei dinaintea exploziilor şi la cel actual. Nu au fost explozii de proporţii, dar la dimensiunile planetei înseamnă totuşi ceva; ceva suficient să deterioreze chiar un anumit echilibru climatic sau biologic, să zicem. Dacă ar fi fost folosit un dezintegrator eficient şi "curat", cum sunt cele de care dispunem noi, asemenea consecinţe ar fi fost evitate. Dar, ca să ajungi la dezintegratorul nostru, trebuie să parcurgi mai multe etape, între care fuziunea nucleară e un început obligatoriu... Doctorul se scărpină în cap, nehotărât să cedeze. - De ce-au ajuns atunci la o asemenea "soluţie-bumerang"? Ca să nu mai vorbim de efectul unui răspuns din parte-ne, aflaţi, oricum, "în legitimă apărare". Ne-au distrus, în fond, două staţii automate! - Imposibil! Eino clătină hotărât din cap. Securitatea navei e absolută. Nu ne poate atinge nimic. Şi-apoi, am putea ajunge la situaţia de a distruge o civilizaţie inferioară nouă din punct de vedere tehnologic. Nu suntem conchistadori galactici, doctore! - Se pare că debarcarea pe planetoid înseamnă o catastrofă pentru Ei, dacă reacţionează atât de violent, interveni Selino. De altfel, am o bănuială. Eino, dă-mi o capsulă individuală şi lasă-mă să cobor... Furnici, lăcuste sau cum or fi arătând, trebuie să ştim cât mai repede. - Nici nu mă gândesc! Vom pleca în curând spre Pământ; acolo se vor lua toate măsurile necesare pentru realizarea unui contact cu cei de aici. E mai bine aşa...
Cînd încetară semnalele sonore ale complexului de alarmare, Liana şi doctorul Svoboda tocmai se ciocneau în uşa Centrului de comandă. Intrară gâfâind din pricina alergăturii pe coridoarele lungi ale astronavei. Eino îi aştepta în picioare. Cum stătea în mijlocul încăperii, înalt, slab, cu părul blond care-i decolora realmente figura neajutorată şi aşa de reflexele molatice ale ochilor de un albastru incert, spălăcit aproape, comandantul părea mai degrabă un adolescent nehotărât decât şeful unei expediţii cosmice. Dar, ca întotdeauna, vocea energică şi calmul său imperturbabil restabileau întotdeauna echilibrul. Înainte de a i se pune vreo întrebare, Eino îi informă: - Selino s-a catapultat cu o capsulă spre planetă! Liana păli îngrozitor. Căută cu ochii spre ecranul de control şi Eino observă. - Se pare că deocamdată refuză să ia contactul cu noi... Doctorul, încă înfiorat de modulaţiile metalice ale sirenelor, se ghemui într-un fotoliu. - Cum de i-a reuşit "evadarea"? întrebă el, în timp ce-şi controla pulsul

încheieturii mâinii stângi, un semn de maximă enervare. - Deconectând parţial sistemul de alarmă, a putut desigila compartimentul capsulelor. Alerta a declanşat-o computerul centrului de comandă, simultan cu lansarea, pe care a identificat-o ca un accident, o dată ce nu i se ceruse asistenţa necesară dirijării şi urmăririi, explică Eino cu glas neutru. Pe unul dintre ecranele secundare începură să alerge fâşii luminoase. După câteva secunde, se stabiliză imaginea planetei spre care aluneca, într-un unghi larg, un punct minuscul. Videolocatoarele interceptaseră capsula. Toţi trei priveau încordaţi punctul roşcat care devenea tot mai şters, confundându-se progresiv cu straturile cenuşiu-argintii ale atmosferei. Imaginea fu întreruptă automat şi înlocuită cu caroiajul radiolocatoarelor clasice, ale căror desfăşurări de un alb perlat se roteau, notând neobosite azimutul, distanţa, altitudinea. Eino vorbi ca pentru sine: - Îl vor lovi dintr-un moment în altul, iar noi nu mai putem lua nici o măsură!... Aşteptau din ce în ce mai crispaţi explozia previzibilă. Liana, tot în picioare, nu-şi dezlipea ochii de pe aparate, ţinându-şi împietrită, ca la o rugăciune, mâinile împreunate la piept. Capsula cobora spre sol. Când cifra roşie marcă o sută de metri, doctorul sări în sus, într-un entuziasm spontan şi, fără îndoială, necuviincios pentru momentele acelea de încordare, de nesiguranţă: - Gata! Nu i se mai poate întâmpla nimic! Am înţeles ce-a vrut să spună... Liana, comandante, a avut dreptate! Le-a spus furnici. Ha, ha, ha! Lăcuste! Păi nu vă daţi seama că sub o sută de metri nu i se mai poate întâmpla nimic?! Liana şi Eino îl priviră consternaţi, amândoi intuind deodată semnificaţia frazelor niţel incoerente ale doctorului, care continua: - ...Ce să i se-ntâmple? Sunt nişte gângănii mărunte şi firave şi voi mai "vreţi" o explozie nucleară, fie ea cât de mică, sub o sută de metri, când i-ar face una cu pământul?! Ha, ha, ha... Râdea în hohote, deconectându-se de tensiunea deosebită, care-l copleşise. Glasul lui Selino interveni prin surprindere. Întoarseră capul spre ecranul central, unde Liana îşi văzu soţul zâmbind, cu ochii mijiţi mult, cu buzele cărnoase răsfrânte copilăreşte. - Eino, când vom ajunge pe Pământ, mi se va interzice să mai zbor, dar, orice sancţiune aş suporta, zău că o să merite! Prieteni, am descoperit o lume! - Sunt tare mici, Selino? strigă doctorul. - Da, cred că da, încuviinţă Selino, zâmbind mereu. - Dă-ne imagini, ceru comandantul emoţionat deopotrivă cu ceilalţi. - Exclus acum! Rămâne pe data viitoare, când nu voi obţine capsula prin efracţie - pentru că am luat-o, din pricina grabei, pe cea aflată în revizie. Nu numai că n-am teleobiective, dar nu voi avea combustibil suficient nici pentru a mă întoarce... Eino se precipită spre ecran: - Nu face nimic, aterizează, şi în scurtă vreme te recuperăm! Selino nu mai zâmbea, părea nervos, cu atenţia împărţită între dia-logul cu cei de pe astronavă şi ceea ce vedea, probabil, în jurul lui. - Ascultaţi, le zise cu glas aspru, ascultaţi cu atenţie! Planeta este suprapopulată... E locuită, pur şi simplu, la centimetru pătrat. Nu ştiu cum arată fiinţele acestea, fără îndoială raţionale, dar zboară în jurul meu în nave discoidale foarte mici. Câteva din ele, în timp ce coboram, au montat o instalaţie pe blindajul capsulei. Din momentul acela am realizat contactul... Acum îmi transmit telepatic, în mod constant, să nu aterizez. Numai pe cei câţiva metri pătraţi pe care s-ar aşeza capsula aş strivi o aglomerare cu câteva milioane de locuitori, ca să nu mai vorbesc de aria mult mai mare afectată de şocul mecanic, caloric şi toxic pe care l-ar produce motoarele de frânare... Eino înţelegea prea bine ce înseamnă asta. În calitatea sa de comandant, trebuia să-i ceară să se înalţe cu ultimele rezerve de combustibil şi, undeva sus, cât mai sus, să se autoanihileze... Dar Liana? Cum îl va privi atunci Liana? Da, fără îndoială, raţional, îi va da dreptate, e şi ea o zburătoare, dar, în momentele ei de disperare, de singurătate, nu-l va socoti un rival care, într-un moment dificil, fără să mai caute o şansă, a hotărât rezolvarea aceasta groaznică, ireversibilă?... Pentru prima dată în cariera sa, comandantul Eino era ceea ce părea - un nehotărât. Liana, cu ochii răvăşiţi de temeri, din locul de unde nu se mişcase nici cu un pas de la începutul acestui coşmar, găsi puterea de a-l chema: - Selino, Selino, ascultă-mă! Caută totuşi un loc de aterizare! Nu se poate, izbucni deodată ascuţit, nu se poate, Selino, să nu fie pe planeta asta blestemată un pustiu, un ocean, munţi măcar. Trebuie să cobori, Selino! Trebuie... - Exclus, răspunse Selino. De fapt, sunt

fiinţe ca şi noi, Liana. Gândesc, au simţăminte, se tem de moarte... Şi mă puteau distruge de la început. Au înţeles însă că la bordul capsulei e o fiinţă gânditoare! Eino, spune-mi ce să fac? - Măreşte altitudinea, măreşte-o până hotărâm cum procedăm. Se întoarse spre cei doi: Ce spui, doctore? - N-avem dreptul... dar, hotărăşte, comandante... Selino va înţelege şi el. Desigur... Selino comunică: - Altitudine maximă posibilă! Piticii îmi transmit că au înţeles situaţia. Eino, spune-mi totuşi ce trebuie să fac! Extraordinar, Eino, piticii îmi indică o zonă cu o densitate mai mică... Două milioane şi ceva de "suflete"! Eino se simţi eliberat. Era o rezolvare pe care Ei o hotărâseră, iar el o ratifica doar: - Aterizează! Şi comunică coordonatele! Şi-atunci, din colţul unde stătea aproape uitată, Liana alergă, atinse cu mâinile, într-o mângâiere fugară, materialul transparent şi rece al ecranului, dincolo de care se aflau ochii cenuşii ai soţului ei şi strigă, cu o fervoare care îi părea, atunci, străină: - Distruge-te, Selino! Distruge-te! Eino şi doctorul îl auziră pe Selino murmurând: "Două milioane şi ceva de suflete...", dar Liana, plângând sălbatic, văzu doar buzele iubitului murmurând şi chipul lui risipindu-se apoi în cioburile de lumină ale exploziei, peste se aşternu întunericul - faţa vizibilă a neantului.